

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **A. I.**, nar. , státní příslušník , t. č. bytem , proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 5. 12. 2013, č. j. OAM-299/LE-BE03-PS-2013, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2013, č. j. OAM-299/LE-BE03-PS-2013, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v až do vycestování, maximálně však do 4. 4. 2013.

Žalobce namítá, že v jeho případě není naplněna zákonná podmínka stanovená v § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, tj. že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Žalovaný splnění této podmínky vyvozuje ze zjištění, že žalobce přebýval po určitou dobu na území České republiky bez platného povolení k pobytu a nerespektoval trest vyhoštění. Shrnuje však toliko informace, které o žalobci zjistil, aniž by jasným a přezkoumatelným způsobem uvedl, jak při svém uvážení rozhodoval a postupoval. Podle žalobce nelze souhrn faktů považovat za odůvodnění a vysvětlení aplikace příslušných právních norem na konkrétní případ, a proto žalobce tvrdí, že rozhodnutí žalovaného postrádá náležité odůvodnění a je tedy v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného rovněž není zřejmé, jak žalovaný vykládá neurčitý pojem „veřejný pořádek“. V této souvislosti žalobce odkazuje na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011 č.j. 3 As 4/2010 – 151 (č. 2420/2011 Sb. NSS), které vykládá pojem závažného narušení veřejného pořádku sice ve vztahu k zákonu č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a vyhoštění cizince, ovšem vzhledem k úzkému propojení s touto oblastí a předchozímu žalobcovu zajištění za účelem správního vyhoštění jej lze beze všeho aplikovat i na současný žalobcův případ. Pokud by přitom bylo na jednání žalobce nahlíženo v souladu s citovanou judikaturou, podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí by nebyly naplněny. Jednání žalobce, mající za následek porušení právních předpisů na úseku cizinecké legislativy, totiž nepředstavuje takové skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, které by opravňovalo k jeho faktickému zajištění. Žalobce navíc dodává, že v napadeném rozhodnutí nebyly vůbec zohledněny individuální okolnosti jeho života a jeho celková životní situace.

Žalobce dále namítá, že žalovaný nepřihlédl k jeho vážnému zdravotnímu stavu (od roku 2008 byl několikrát hospitalizován v N. v K. H., trpí chorobou, kdy musí dodržovat speciální stravovací režim a jakákoliv zvýšená psychická zátěž má negativní dopady jak na samotný aktuální stav postižených osob, tak i na dlouhodobý vývoj nemoci, přičemž v zařízení pro zajištění cizinců nedostává stejné léky jako ty, které bral v době svého pobytu mimo zařízení), resp. jej ve svém rozhodnutí vůbec nezmínil. Je tedy očividné, že správní orgán dostatečně nezjistil reálný skutkový stav věci tak, jak mu ukládá § 3 správního řádu.

Žalobce konečně namítá také to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ustanovením čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), podle kterého má stát povinnost zajistit, že detence je použita pouze po pečlivém posouzení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě, na co nejkratší možnou dobu, přičemž stát by měl nejprve zvážit méně invazivní nebo donucovací opatření k dosažení stanovených cílů. V této souvislosti žalobce namítá, že délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není přiměřená. Stanovení délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců „až do vycestování“ fakticky předpokládá negativní výsledek řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se také nevypořádal s předpokládanou délkou řízení o udělení mezinárodní ochrany. Navíc v napadeném rozhodnutí chybí odůvodnění ohledně stanovení maximální zákonné délky. Žalovaný též vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců zejména vzhledem ke komplikovanému zdravotnímu stavu žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti napadeného rozhodnutí s tím, že postupoval v souladu se zákonem a že zjistil skutečný stav věci, tedy že žalobci zcela důvodně a po právu uložil povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Rozhodnutí v této věci žalovaný v souladu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu dostatečně odůvodnil. Ve svém rozhodnutí uvedl, na základě jakých

konkrétních skutečností vztahujících se k chování žalobce dospěl k závěru o důvodném ohrožení veřejného pořádku. Tyto skutečnosti jsou z odůvodnění rozhodnutí plně seznatelné. Veřejný pořádek přitom znamená dodržování pravidel, na nichž leží společenský řád. Jedná se o stav, kdy jsou dodržovány právní a další normy chování, s jejich dodržováním většina společnosti souhlasí a souhlasí s tím, že jejich porušení bude sankcionováno. Porušování právních předpisů a nerespektování pravomocných rozhodnutí je zřejmě porušení pravidel, která představují veřejný pořádek, když za porušení veřejného pořádku je nutno považovat již takové jednání, které je v rozporu s pravidly morálky. Obecné povinnosti dodržovat právní předpisy, včetně těch upravujících vstup a pobyt cizince na území jiného státu, si pak musel být vědom a i žalobce. Právě individuální okolnosti případu žalobce a podkladové materiály, z nichž vycházel, žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl. Domněnka o absenci vůle žalobce v budoucnu respektovat povinnosti stanovené zákony nebo uložené na jejich základě je s ohledem na předchozí doložené jednání žalobce je důvodná, a to bez ohledu, že tohoto svého jednání v žalobě litoval.

Žalovaný odmítá i argumentaci výkladem pojmu „narušení veřejného pořádku“ podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť ve věci žalobce nebylo uvedené ustanovení užito.

Žalovaný dále uvádí, že ani žalobcův zdravotní stav nebrání jeho dalšímu setrvání v zařízení pro zajištění cizinců. Nelze totiž přehlédnout, že ani sám žalobce se ke svému zdraví nechová nijak ohleduplně. Jak plyne z protokolu z pohovoru k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 12. 2013, ačkoli je po dvou operacích, nejenže pravidelně nedochází k lékaři, ale ani pravidelně neužívá předepsanou medikaci (omluvou rozhodně nemůže být, že nebyl zdravotně pojištěn, neboť se evidentně ani nestaral o to, aby si zdravotní pojištění opatřil, ostatně ani neměl stálou adresu, v ČR bydlel u svých kamarádů). Podle žalovaného setrvání v zařízení pro zajištění cizinců žalobce nijak neohrožuje, spíše mu může být ku prospěchu, neboť je mu dostupná lékařská péče a léky. Námitka, že nedostává stejné léky jako ty, které bral dříve, je rovněž lichá, neboť na jeho zdravotní stav měla a má „neblahý vliv“ spíše ta skutečnost, že léky od května nebral vůbec, než případná změna medikace.

Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzeným porušením čl. 5 odst. 1 Úmluvy. V případě žalobce nelze hovořit o svévolném zbavení osobní svobody, neboť se žalobcem bylo řádně zahájeno řízení o správním vyhoštění, a žalobce byl v souladu se zákonem o pobytu cizinců zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nebylo shledáno jako dostatečné, neboť žalobce neměl stálou adresu a stálý příjem. Také veškerý postup žalovaného poté, co žalobce projevil v zařízení pro zajištění cizinců svůj úmysl žádat o mezinárodní ochranu na území České republiky, byl zcela v souladu s dotčenými právními předpisy. K námitce žalobce vůči stanovené délce setrvání v zařízení pro zajištění cizinců žalovaný uvádí, že doba byla určena v souladu s předmětným ustanovením zákona o azylu, a proto nemůže být důvodná. Rovněž je vyloučeno, aby byl žalobce například přemístěn do přijímacího či pobytového střediska. Taková alternativa by totiž byla v přímém rozporu se závěrem o důvodně hrozícím nebezpečí pro veřejný pořádek. Místo hlášeného pobytu žalobce neměl, na území pobýval neoprávněně a není ani nijak ohrožen jeho zdravotní stav.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo pokračování osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Žalobce předně brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. V tomto směru v rozhodnutí žalovaného postrádá jasnou a přezkoumatelnou úvahu o tom, jak žalovaný vyhodnotil zjištěné skutečnosti a jak pojem „veřejný pořádek“ vlastně vykládá. Této námitce soud nemůže dát za pravdu, neboť nelze tvrdit, že by z napadeného rozhodnutí nebylo zřejmé, jaké jednání považoval žalovaný za rozporné s veřejným pořádkem. V tomto směru je odůvodnění sice stručné, což je ale logické a akceptovatelné, jde-li o správní rozhodnutí, jež má být vydáno v krátké lhůtě, nicméně výstižné, pokud za nebezpečí pro veřejný pořádek výslovně označuje nelegální pobyt žalobce na území ČR a skutečnost, že dosud z území nevycestoval, a přitom odkazuje na dříve vydaná rozhodnutí a zahájená řízení podle zákona o pobytu cizinců či řízení trestní, jež musí být žalobci dobře známy.

V této souvislosti je třeba ještě vyhodnotit otázku, zda důvody uváděné žalovaným *in concreto* skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. K argumentaci žalobce rozsudkem rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151 je však třeba připomenout, že uvedený rozsudek se týkal cizince, jemuž bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy jako rodinnému příslušníku občana České republiky, resp. občana EU, což není případ žalobce, neboť s ním je vedeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy jako cizinci z tzv. třetí země, jenž není v rodinném či obdobném vztahu k občanovi ČR nebo jiné země EU. V tomto ohledu NSS v citovaném rozsudku v odst. 40 vyslovil, že „*Zatímco obecně u cizinců z tzv. třetích zemí postačí existence důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, u občana EU či jeho rodinného příslušníka je uložení správního vyhoštění podmíněno tím, že ten veřejný pořádek závažným způsobem již aktuálně narušuje.*“ Je tedy zjevné, že standard narušení veřejného pořádku odůvodňující zásah proti rodinnému příslušníku občana ČR či EU je zcela odlišný, než standard, jenž se aplikuje u ostatních cizinců bez privilegovaného postavení, k nimž patří i žalobce. Na případ žalobce tudíž vymezení pojmu veřejného pořádku pro účely § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců dopadat nemůže.

Soud si je vědom toho, že se svými shora uvedenými úvahami dílčím způsobem odchyluje od závěrů plynoucích z rozsudku NSS ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013-30. V tomto rozsudku NSS vyslovil, že není žádný důvod, proč závěry konstatované rozšířeným senátem ve vztahu k výkladu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nevztáhnout i na

§ 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Podle NSS je tedy za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.

Zdejší soud rovněž vychází z uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu. Souhlasí s tím, že jestliže rozšířený senát tyto závěry formuloval ve vztahu k možnosti vyhoštění rodinného příslušníka občana ČR, přičemž při formulaci tohoto závěru vyšel rozšířený senát zejména ze znění čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, je třeba tyto závěry bez dalšího aplikovat v případě zásahu proti rodinnému příslušníku občana ČR, byť by se udál v režimu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. U ostatních cizinců (bez uvedeného privilegovaného postavení) ovšem podle názoru soudu takové převzetí daných závěrů možné není.

Soud má v dané věci za to, že důvody pro omezení osobní svobody žalobce podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby žadatel neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal na nelegální pobyt žalobce na území a neochotu území opustit. Takovým jednáním žalobce sice nezasahuje do práv a svobod jiných, ale může tím nepochybně zasahovat do řádného fungování orgánů státu, do fungování veřejné správy.

Je obecnou zásadou mezinárodního práva, že každý stát může samostatně rozhodovat o tom, zda na své území vpustí a zda na svém území strpí přítomnost občanů cizích států. Výjimkou z toho je pouze zásada *non-refoulement* tam, kde by cizinci při nuceném návratu hrozilo nebezpečí zvláště závažného nepřijatelného zacházení. Cizinci tudíž nesvědčí žádné ústavně chráněné právo pobývat na území státu, který si to nepřeje.

Jestliže v minulosti žalobce setrval na území státu i poté, co k tomu ztratil oprávnění a dokonce i poté, kdy mu bylo uloženo správní rozhodnutí, nepochybně tím zasáhl do řádného fungování veřejné správy. Samotná okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, sice bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu být nemůže, pokud však tento postup přeroste až do situace, kdy žalobce maří výkon správního rozhodnutí a nejsou zjištěny žádné výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, spolupráce se správními orgány po opomenutí vycestovat apod.), je již takové jednání intenzivním zásahem do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku]. Postup podle § 46a zákona o azylu spolu se zpřísněním správního vyhoštění tak představují v souladu s principem subsidiarity trestní represe opatření, jež v méně závažných případech představuje méně intenzivní avšak účinnou reakci na potenciálně trestnou činnost cizince tam, kde správní orgán s ohledem na učiněná zjištění předpokládá, že by cizinec takto mohl postupovat i nadále.

Žalobce dále poukazuje na to, že žalovaný dostatečně nezjistil reálný skutkový stav věci tak, jak mu ukládá § 3 správního řádu, neboť se v rozhodnutí nezabýval jeho vážným zdravotním stavem. Ani tyto výhrady neshledal soud opodstatněné. Je pravdou, že

z ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu plyne, že žalovaný je povinen ještě dříve než přistoupí k úvahám o uložení povinnosti cizinci setrvat v zařízení pro zajištění cizinců pro některý z důvodů obsažených v ustanovení § 46a odst. 1 písm. a) až c) zákona o azylu, najisto postavit, zda je žadatel o udělení mezinárodní ochrany zranitelnou osobou, tedy osobou, na kterou se vztahuje některá z výjimek taxativně stanovených v uvedeném ustanovení; v daném případě osobu s vážným zdravotním postižením. Nutno však podotknout, že relevantní skutečnosti pro tyto úvahy musí poskytnout především sám žadatel, neboť zcela logicky nemůže být po správním orgánu požadováno, aby v situaci, kdy správní rozhodnutí má být vydáno v krátké lhůtě, sám *ex officio* prováděl rozsáhlá zjištění ohledně zdravotního stavu žadatele, jestliže pro takový postup nemá přímo od žadatele dostatek relevantních informací, či tyto informace nemá z vlastní úřední činnosti. V souzené věci přitom žalovaný důvodně vycházel z informace, kterou žalobce poskytl v rámci řízení ve věci správního vyhoštění, tedy že jeho zdravotní stav je dobrý (tato skutečnost plyne z rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie ze dne 1. 12. 2013, čj. KRPA-469493-13/Č J-2013-000022, které je součástí správního spisu a v němž se uvádí, že žalobce do protokolu dne 1. 12. 2013 uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý). Za tohoto stavu tedy nelze žalovanému vytýkat, že ohledně žalobcova zdravotního stavu nevedl další podrobnější dokazování.

Pokud ovšem dodatečně vyšlo najevo, že žalobce má zdravotní problémy (žalobce o nich začal hovořit již den po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a to v rámci žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsané dne 6. 12. 2013 a později v rámci protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 12. 2013), neznamená shora uvedené, že žalobce již navždy ztrácí možnost, aby byly tyto skutečnosti hodnoceny jako relevantní pro jeho povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Přesně na tyto situace (kdy například nevyšlo při prvním rozhodování žalovaného najevo, že jde o zranitelnou osobu, a tyto skutečnosti jsou zjištěny až v průběhu dále probíhajícího řízení o mezinárodní ochraně) myslí právní úprava v § 46a odst. 5 zákona o azylu, které zavádí i průběžný přezkum toho, zda důvody pro setrvání žadatele v přijímacím středisku trvají; žalovaný tento přezkum provádí buď *ex officio* nebo k žádosti žadatele. Tuto žádost lze přitom podat po uplynutí jednoho měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva nebo, podal-li žadatel proti tomuto rozhodnutí žalobu, ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o žalobě. Právní mocí tohoto rozsudku se tak žalobci otevírá možnost žádat o shora popsany přezkum. Pro úplnost lze dodat, že o tomto svém právu byl žalobce poučen již v žalobou napadeném rozhodnutí.

Další žalobní námitka směřovala do rozporu žalobou napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky ČR. Konkrétně se podle žalobce žalovaný nevypořádal s tím, že zajištění je možné pouze po pečlivém posouzení jeho nezbytnosti v konkrétním případě, na co nejkratší možnou dobu, přičemž je třeba nejprve zvážit možnost použití méně invazivních opatření k dosažení stanovených cílů. Soud však i v tomto ohledu považuje žalobou napadené rozhodnutí za dostatečné, neboť je z něj zřejmé, jaké okolnosti vedly žalovaného k tomu, že přistoupil ke stanovení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Bylo to předně dosavadní jednání žalobce, který doposud nerespektoval rozhodnutí o správním ani soudním vyhoštění a ve stanovených lhůtách z ČR nevycestoval. Žalovaný také vzal v úvahu tu skutečnost, že žalobce neměl stálou adresu a stálý příjem, a je tedy zřejmé, že již jen doručování písemností by bylo v jeho případě problematické. Soud se proto domnívá, že v případě žalobce nebylo přiměřenější cesty, než jeho osobu zajistit, aby bylo vůbec možné řízení o udělení mezinárodní ochrany efektivně vést. S ohledem na jeho dosavadní chování a jeho osobní situaci není důvodné se domnívat, že by méně závažná opatření splnila účel rozhodnutí o správním vyhoštění.

Opodstatněná není ani výhrada žalobce směřující k době, po kterou byla žalobci stanovena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Výrok žalobou napadeného rozhodnutí odpovídá zcela ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle něhož žalovaný rozhodne o povinnosti žadatele setrvat v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně po dobu 120 dní. Lze se pak spokojit i s rozsahem a obsahem odůvodnění, které žalovaný této otázce věnoval, tedy s odkazem na uvedené zákonné ustanovení. Nelze přehlédnout, že toto ustanovení ohledně doby v zásadě žalovanému nedává možnost vlastního uvážení a není tedy třeba vyžadovat rozsáhlejší odůvodňování doby, po kterou má cizinec povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Toto ustanovení je tedy koncipováno jinak než např. v ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění a je rovněž její povinností při stanovení doby trvání zajištění zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. V takovém případě se logicky vyžadují úvahy týkající se například předpokládané délky řízení o udělení mezinárodní ochrany, je-li toto řízení vedeno (srov např. rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2013, čj. 7 As 139/2012-59). Tento požadavek však nelze automaticky klást také na rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť ohledně stanovení doby této povinnosti je dané ustanovení koncipováno zcela jinak.

Lze tedy shrnout, že soud neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné. Jelikož soud nezjistil ani jiné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 14. ledna 2013

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 14. 1. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].